

คนเหนือธรรมดา

รวมพระโพธิสัตว์

หนังสือโครงการหิงห้อย อันดับที่ ๒๕๖๘/๑

คนที่ไม่มีเงินไม่มีทอง แต่เจริญ แต่ขยันหมั่นเพียร
มีความสามารถ มีความรู้ ขยัน สร้างสรร
ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติอยู่
แล้วตนเองก็ไม่ได้สะสมกอบโกย
เป็นคนไม่มี ไม่สะสม เป็นคนจน ...
คนเหล่านี้แหละคือคนเหนือธรรมดา
ที่น่ากราบนำเคารพ

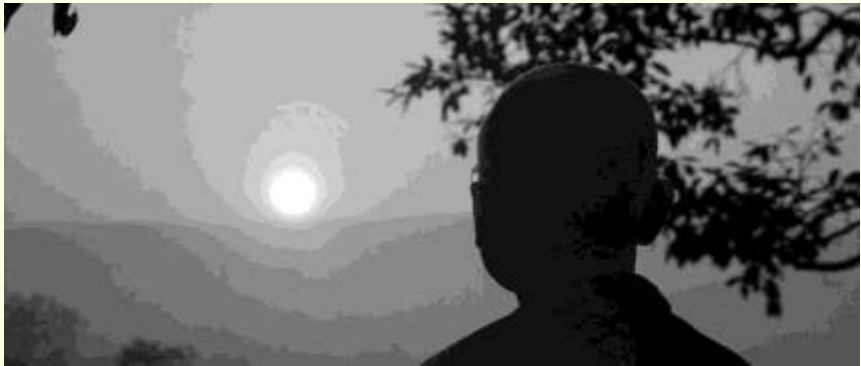
สมณะโพธิรักษ์
วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๓๕
ณ พุทธสถานปรุหมอไต่ก

หนังสือโครงการหิ้งห้อย อันดับที่ ๒๕๖๘/๑

เราจะพิมพ์หนังสือธรรมะให้ทั่วโลก

คนเหนือธรรมดา

สมณะโพธิรักษ์

แสดงธรรมเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๓๕

ณ พุทธสถานปฐมอโศก จังหวัดนครปฐม

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ๙๗๘-๖๑๖-๗๖๐๑-๒๗-๔

หนังสือโครงการหิงห้อย อันดับที่ ๒๕๖๘/๑

คนเหนือธรรมดา

สมณะโพธิรักษ์

จำนวนพิมพ์ ๓,๐๐๐ ฉบับ

ปีที่พิมพ์ มกราคม ๒๕๖๘

ผู้จัดพิมพ์ ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๗-๘ ถนนวิมลจันทร์ ๔๘ บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร.๐๙-๕๖๑๘-๙๑๕๔

พิมพ์ที่ ห้องภาพสุวรรณ ๑-๓ ถนนวิสุทธิกษัตริย์ แขวงบางขุนพรหม

เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา โครงการหิงห้อย

ก่อนเข้าเรื่อง

คนธรรมดาใช้ชีวิตตามอำนาจความโลภ ความโกรธ
ความหลง ในใจตน รังวนไม่รู้จุดจบ

ถ้าเห็นดีเห็นน้อยหน้ากับชีวิต มาเรียนรู้โลกของ
คนเหนือธรรมดาว่าเขาคิดอะไร อยู่กันอย่างไร ยังคง
เห็นดีเห็นน้อยแต่เบากายเบาใจ หยุดรังวนแต่ก้าวไป
ข้างหน้าไม่หยุดหย่อน

ชวนมาเป็นคนเหนือธรรมดากันเถอะ

คณะทำงาน

โครงการหิ่งห้อย

๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๗

เราจะพิมพ์หนังสือธรรมะให้ทั่วมโลก

มีอะไรในเล่ม

คนเหนือธรรมดาเป็นอย่างไร.....	๖
หยุดกิเลสได้ถ้าใช้ปัญญาอ่านใจ	๘
คนเราเกิดบุญได้อย่างไร	๑๑
นักค้าขายเป็นนักขาดทุน	๑๔
เงินบาป - เงินบุญ	๑๕
เปลี่ยนเงินบาปเป็นเงินบุญ	๒๒
คนจนที่น่ากราบนำเคารพ	๒๕
คนรวยคือคนขี้โลก	๒๗
ทำอย่างไรจึงจะเป็นคนมีคุณค่า	๒๙
วิธีสร้างความงาม	๓๑
อึดตามานะ และการลดตัวตน	๓๔
มัชฌิมาปฏิปทาเพื่อเป็นคนเหนือธรรมดา.....	๓๘

ผู้อ่านคลิกที่หัวข้อที่ต้องการอ่าน ระบบจะเลื่อนไปที่หน้านั้นทันที และเมื่ออ่านหน้าใดอยู่ก็ตาม ต้องการเลือกหัวข้อใหม่ ให้คลิกที่ภาพใบโพธิ์ ทำายหน้า ระบบจะเลื่อนมาที่หน้า **มีอะไรในเล่ม** ให้เลือกหัวข้อที่ต้องการอ่าน

คนเหนือธรรมดา

สมณะโพธิรักษ์

แสดงธรรมเมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๓๕

ณ พุทธสถานปฐมอโศก จังหวัดนครปฐม

ทำวัตรนี้เป็นการศึกษาชนิดหนึ่ง ก็คือเข้าห้องเรียน
นั่นแหละ ที่นี้เราเข้าห้องเรียนกันเป็นประจำ มาหัดอบรม
ฝึกตน มาทำวัตร มาสร้างวัฒนธรรม เพราะว่าเราเป็น
นักเรียนแห่งชีวิต หรือว่าเราเป็นนักศึกษาแห่งชีวิต

ชีวิตเราจะต้องศึกษาไปตลอดเวลาแหละนะ เราได้
ฟังผู้บรรยาย ผู้สอน ผู้แนะนำอย่างนี้ เรียกว่า เราเรียน
ผู้บรรยาย ผู้สอน ผู้แนะนำ ก็เรียกว่าครู หรือว่าผู้รู้ ผู้ที่เข้าใจ
หรือว่าผู้ที่ได้อะไรมาก่อน แล้วก็เอามาแนะนำกัน มาบอก
กัน บอกวิธีทำ หรือบอกว่าได้อย่างนี้มาแล้ว ก็เอามาเสนอ
ว่าอย่างนี้มันดีนะ ผู้ที่ได้ดี เรามีศีลนี้ดีนะ เราลดอันนี้ได้
เราละอันนี้ได้ดีนะ มันดียังไง เอามาอธิบายให้ฟัง

คนเหนือธรรมดาเป็นคนอย่างไร

ผู้ฟังก็ฟังไป ใครเห็นด้วย ก็ตินะ ก็มาปฏิบัติตาม ประพฤติตาม พิสูจน์ตาม เมื่อพิสูจน์แล้ว ก็ได้ด้วย เมื่อได้แล้ว เราก็รู้ว่า เออ เราได้อย่างนั้นะ

เรามีศึลนั้น เราดียังไง เราจะรู้สึกเองนะ

เราเป็นคนไม่ขี้โลก ไม่ขี้โกรธ แต่ก่อนนี้ เราโกรธนะ โกรธบ่อยเลย และท่านก็บอกว่าการขี้โกรธนี้มันร้อน ขี้โกรธนี้มันไม่สบายหรือก มันทุกข์ มันวุ่นวาย มันอัดอัด มันร้อนรน มันไม่เย็น ต่างๆ นานา สารพัดยังงี้ เราก็ฟัง และเราก็เอาไปปฏิบัติ ลองลดโลก ลดโกรธ มันก็ลดได้จริงๆ

แต่ก่อนนี้ ถ้าเผื่อว่าอย่างนี้ ต้องโกรธแน่เลย เหมือนอย่างหนังจีน อย่างนี้ถ้าไม่โกรธ มันก็ไม่ใช่คนแล้ว

เคยได้ยินไหม อย่างนี้ไม่โกรธมันก็ผิดละ ต้องโกรธ ถ้าเผื่อว่าอย่างนี้ ต้องโกรธ คนธรรมดาต้องโกรธ

แต่คนที่เห็นอธรรมดานี้ คนที่ได้ฝึกฝนอบรมแล้วจริงๆ นี้ ถึงแม้ขนาดถูกยั่ว ถูกทำให้พยาบาท โกรธแค้น อาฆาต จะต้องแก้แค้นแค่ไหน คนที่เห็นอธรรมดานี้นะ จะไม่โกรธ ไม่อยากแก้แค้น มีแต่ให้อภัย

นี่คือคนที่ปฏิบัติธรรม หรือปฏิบัติสิ่งที่ประเสริฐ ที่พระพุทธเจ้าสอน และเราก็ฝึกหัดอบรม จนเป็นอย่างนี้ เป็นคนประเสริฐ เป็นคนเจริญ เป็นคนไม่โกรธ ไม่อาฆาต ไม่เคียดแค้น ซึ่งผิดกับหนังสือที่เขาว่า อย่างนี้ไม่แค้น ไม่ชำระไม่ได้ ถ้าถือว่าอย่างนี้แค้น ก็ต้องแก้แค้น ถ้าไม่แก้แค้น ก็ผิดไปละ

ถ้าเป็นลูกพระพุทธเจ้าแล้ว ไม่แก้แค้นหรือให้อภัย จะไม่โกรธ ถ้าอย่างนี้ คนธรรมดาเขาโกรธนะ แต่คนที่เป็นลูกพระพุทธเจ้า ประพฤติปฏิบัติดีแล้ว ถ้าได้จริงแล้วนี่ จะเป็นคนไม่โกรธ

เมื่อไม่โกรธ จะเป็นยังไง อ่านใจตัวเอง คนที่พอใจ ไม่โกรธนี้ ใจเย็นนะ ใจสบาย คนอื่นคนไหนที่เขาถูกยั่วอย่างนี้ ถูกเหตุการณ์อย่างนี้ เขาจะโกรธ เขาอดไม่ได้ เขาทนไม่ได้ แต่เราทนได้ อดได้ ฝึกจนกระทั่งไม่ต้องอด ไม่ต้องทน แต่มันไม่โกรธเลย

ส่วนคนอื่นนี้ ทนไม่ได้แล้ว โกรธแล้ว แต่เราได้รับอย่างนี้บ้าง ถูกยั่ว ถูกกระแทกกระทึง ถูกว่าถูกกล่าว ถูกทำร้ายรุนแรง แม้เขาจะมาฆ่าพ่อฆ่าแม่ ก็ไม่แค่นหรือ

หยุดกิเลสได้ถ้าใช้ปัญญาอ่านใจ

ที่นี้ไม่มีนะ ที่นี้ต้องเรียนรู้ว่าบุญคุณต้องทดแทน แต่แค่นต้องอภัย ที่นี้ไม่ใช่บุญคุณต้องทดแทน แค่นต้องชำระ ไม่เอาละ ไม่เอาอย่างหนึ่งจิ้น เอาอย่างเดียว บุญคุณต้องทดแทน แต่แค่นต้องชำระนี้ไม่เอา แค่นต้องอภัยและ

ต้องหัดเลิกความแค้นด้วยหัดเลิกความโกรธ ความอาฆาต
มาดร้าย ต้องหัดเลิกจริงๆ ยิ่งความโกรธ ความอาฆาต
มาดร้าย ไม่มีผลดีอะไรกับมนุษย์เลย มีแต่สร้างบาป
ก่อเวรตะพิด

จะมีมากก็เป็นบาปเป็นเวรมาก มีน้อยก็มีบาปเป็น
เวรน้อย ไม่ดีไม่งาม

เพราะฉะนั้น ใครมีอาการดังนี้ ต้องอ่านในใจเรา
ใจโกรธเป็นอย่างนั้นนะ ใจแค้นเป็นอย่างนั้นนะ ในเวลาที่มัน
อาฆาต มันอย่างนี้ อ่านให้ออก เวลาโกรธเมื่อใด เวลา
มีอาการเมื่อใด หัดอ่านๆ อ่านเป็นใหม่ เด็ๆ นี้ อ่านเป็นใหม่

เวลาโกรธ ใจเราเป็นอย่างนี้ ใจมันไม่ได้อยู่ที่หัวใจ
หรืออกนะ ใจมีอาการโกรธ จะรู้สึก มันไม่ได้อยู่ที่หัว มัน
ไม่ได้อยู่ที่หัวใจ มันไม่ได้อยู่ที่ปอดที่ตับ ไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย
ตรงไหนหรืออก มันมีอาการอยู่ในตัวเรานี้แหละ เราอ่านใจ
เราก็จะรู้ ใจเรามีอาการโกรธนี้ มันเร้าร้อน

โกรธมันยังไ้ อาตมาก็พูดไม่หมดนะ อธิบายไม่
หมดหรืออก อาการโกรธ ใครเคยรู้สึกได้บ้าง มีใครเคยรู้สึก

ได้ใหม่ รู้อาการมันใหม่ มันไม่มีหน้าตา มันไม่มีเนื้อตัว
 หรอก แต่ว่าเป็นอาการที่เราพอจะรู้ด้วยปัญญา ด้วย
 ญาณของเรา ช่างในรู้สึกนี้ เราทำได้

เราต้องพยายามหัดรู้สึก มีสติสัมปชัญญะ มีปัญญา
 รู้สึกว่า อ้อ อาการอย่างนี้เอง อาการโลก มันขี้โลก มันอยาก
 ได้ แหม นี่มันอยากได้ มันมีอาการออกจากใจ อาการ
 อยากได้เป็นอย่างไร นึกออกบ้างไหม หือ เคยนึกอ่านใจ
 อย่างนี้บ้างไหม อย่างนั้นแหละ เขาเรียกกิเลส ใจที่มันเป็น
 อย่างนั้นแหละ เขาเรียกกิเลส

รู้จักหน้าตากิเลสให้ดี มันโลภ มันอยากได้ มันโกรธ
 มันอยากจะตีเขา มันอยากจะเคาะหัวเขาแล้ว มันอยากจะ
 ตะเขาแล้วนา อาการอย่างนั้น ในใจนั้นนะ อ่านให้ออก
 เกิดเมื่อไหร่ ต้องอ่านให้ออก แล้วพยายามหยุด หยุด
 อาการอย่างนั้นให้ได้

อาการโลภ อาการโกรธ อาการหลง นี่เป็นตระกูล
 ใหญ่เลย เป็นรากเหง้าของกิเลสใหญ่ อ่านมันให้ออกจริงๆ
 อ่านแล้วก็หัดลด หัดหาเหตุผล ไปโกรธทำไม ไปโลภทำไม

คนเราเกิดบุญได้อย่างไร

แต่ถ้าเราอยากจะทำสร้างสรร อยากจะทำบวชจะก่อ จะทำสิ่งที่ดีงาม อยากจะขยันหมั่นเพียรอะไรก็ทำเถอะ อย่างนั้นนะ อาการขยัน อาการที่รักดี ที่จะสร้างสรร กอบก่ออะไรนี้ เป็นความดี เป็นความประเสริฐของมนุษย์

ถ้าสร้างก็ไม่สร้าง สร้างแล้วก็ชี้โลก สร้างแล้วเสร็จ นี่ก็ของกูๆ กูไม่ให้ใคร จริงอยู่ เราสร้างเป็นของเรา เราทำ เป็นของเรา แต่เราสร้างเราทำแล้ว ถ้าเราไม่ให้คนอื่น เราชี้เหนียว ชี้หวง มีตัวกูของกู เป็นของกู เคยได้ยินไหม

เราทำแล้วเห็นว่าเป็นของเราอยู่ หรือของตัวเรา

พูดให้มันหน้าใจ ก็บอกว่าของกู นี่มีแต่ของกู เป็นของกู ไม่ให้ใคร ไม่มีบุญ คนนี้ไม่มีให้ ไม่มีทาน ไม่มีแจกจ่าย ไม่มีเจือจาน ไม่มีเสียสละ ไม่มีเกื้อกูล มีชี้โลก เอาไว้

ดีไม่ดี มันไม่ใช่ของกู แต่ไปโกงของคนอื่นมาเป็น
ของกู ไปลักไปขโมยเอาของคนอื่นมาเป็นของกู ไปเอา
ของคนอื่นมาเป็นของกู มันก็ยิ่งบาปหนาใหญ่

ขนาดของซินนี้ เราสร้างด้วยมือ กระทบเอง แล้ว
ไม่ให้ใครนี้ ยังไม่มีบุญเลย สร้างเองเป็นของตนเองเลย
มีสิทธิ์ ๑๐๐% แล้วไม่ให้ใครนี้ คนนี้ไม่มีบุญ

คนเราจะเกิดบุญ เกิดกุศล เกิดคุณค่า เกิด
ประโยชน์ ฟังชัดๆ บุญนี้มันไม่ได้ลึกลับอะไร บุญ
คือเราทำได้ให้คนอื่น ได้เกื้อกูลคนอื่น เรามีประโยชน์
ต่อคนอื่น นี้เรียกว่าบุญ

เราออกแรง ช่วยเขายก ช่วยเขาหาบ ช่วยเขา
เช็ดเนื้อเช็ดตัว ช่วยอุ้ม ช่วยเลี้ยง ช่วยดู ช่วยทำงาน
ให้แก่คนอื่น เป็นบุญ

เราทำงานเอง เกิดผลผลิตสร้างสรรขึ้นมา เป็นชิ้นเป็นอัน เสร็จแล้วเราก็แบ่งอันนี้ให้คนอื่น ได้กินได้ใช้ ให้เขาเป็นบุญ

แต่ถ้าขายนี้นะ ไม่ใช่บุญ สมมุติอันนี้ สร้างขึ้นมาทุน ๑๐๐ แล้วก็ขายให้คนอื่นร้อยหนึ่ง นี่เราไม่ได้ให้เขาเลย ไม่ได้ให้นะ เอาราคามันมาแล้วตามทุน ๑๐๐ เอาคืนมาหมดแล้ว เขาก็เอาของไปกินไปใช้

ถ้าเราเอา ๑๐๐ ไปซื้อมา ทุนมัน ๑๐๐ สมมุติว่าขาย ๑๐๐ ตอนนี้อย่าเอาความโลภมาใส่ล่ะ เราขายเขาไป ๑๐๐ ได้เงิน ๑๐๐ เราเอาเงิน ๑๐๐ นี้ไปซื้อคืนมา มันก็ได้ของนี้ คืนมาอย่างเก่า ไม่ได้ให้เขาหรอก เพราะของนี้ราคา ๑๐๐

ของที่สร้างขึ้นมา ลงทุนลงแรงไป คิดค่าแรงงาน ด้วย คิดค่าความรู้ คิดค่าสมองอะไรไปด้วย คิดค่าความเสียหายอะไรไปหมด คิดต้นทุนทั้งหมดแล้ว ๑๐๐ เราให้ ๑๐๐ เขาไปนี่ เหมือนขาย ๑๐๐ นั่นคือเราไม่ได้ให้ใคร เราไม่มีประโยชน์ เราไม่มีคุณค่าเลย ไม่เป็นบุญเลย

นักค้าขายเป็นนักขาดทุน

เสร็จแล้วในโลกนี้ คนเราสร้างของนี้ขึ้นมา หรือผลิตของนี้ขึ้นมา สมมุติว่าทุนมัน ๑๐๐ ที่สมมุติเมื่อกี้นี้ นะ คิดหมดแล้ว ราคาที่มัน ๑๐๐ นี้ เสร็จแล้วเราขาย เราจะไม่ขาย ๑๐๐ หรือ ในโลกนี้ จะขายมากกว่า ๑๐๐ ยิ่งไปขายมากกว่า ๑๐๐ นี้ ไปขาย ๑๐๕ บาท ขาย ๑๑๐ คนนั้นยังมีบาปที่ขายเกินทุน นี้ได้บาปเพราะทุนของเรา ๑๐๐ และเรา ยังไปเอาเปรียบของเขามาอีกเกิน ๑๐๐ นี้คือเอาเปรียบเขามา ไปเอาของที่ไม่ใช่ของเรามากก็เป็นหนี้ เป็นหนี้แล้ว ขายเกิน ๑๐๐ นี้เป็นหนี้แล้ว เป็นบาปแล้ว ไม่ใช่บุญเพราะไม่ได้ให้เขา ไม่ได้มีประโยชน์คุณค่าอะไรเลย

ใครอยากได้บุญจะต้องคิดใหม่ ถ้าทุน ๑๐๐ ต้องขายต่ำกว่า ๑๐๐ ขาย ๙๙ บาท ได้บุญ ๑ ได้เสียสละ ๑ ได้บุญหรือเรียกว่าได้กำไร ถ้ามองทาง

ธรรมะเป็นผู้ได้เสียสละ เป็นผู้มีบุญคุณ เป็นผู้มีประโยชน์ มีคุณค่าต่อผู้อื่น ขายไป ๙๐ ได้บุญ ๑๐ หรือได้กำไร ๑๐ ขาย ๘๐ ได้บุญ ๒๐ คือกำไร ๒๐

นี่คือสังฆธรรม ฟังดีๆ เราเคยว่ากำไรในทางโลกนี้นะ เด็กรู้แล้วใช้ไหม ซื้อมาหรือของของเรานี้ลงทุนไป ๑๐๐ เวลาเราไปขายที่ตลาดนี้ เราจะต้องขายเกินกว่า ๑๐๐ เราเรียกว่ากำไร แต่โดยสังฆธรรมเรียกว่าได้หนี้

นักค้าขายนี้ เป็นนักขาดทุนอย่างมหาจักรเลย อาตมาถึงบอกว่านักค้าขายนี้ พ่อค้านี้ โอ้โฮ น่าสงสารมาก

เงินบาป - เงินบุญ

ทีนี้ถ้าว่าเราขายนะ เงินที่ได้มาเกินนั้นนะเราไม่ได้เอามาให้แก่ตัวเองหรอก แต่เงินที่เกินทุนนี้ เราเอามาสร้างสรรค์ เอามาทำประโยชน์อะไรไปให้มันต่อเนื่องไป ซึ่งจะลิกซิ่งไปอีกนะ อาตมาจะอธิบายความลิกซิ่งให้ฟัง

สมมุติว่า ของนี้ทุน ๑๐๐ พ่อค้าไปซื้อเอามาที่ทุน ๑๐๐ แล้วก็มาคิดถึงทุนอื่นอีก ค่าขนส่ง ค่านั่นค่านี้อีก อะไรก็มารวมหมดแล้ว สมมุติว่าลงทุนไปทุกอย่าง ค่าโน่นค่านี่ ค่าเสียหาย ค่าสึกหรอ ค่าชำรุดทรุดโทรม ค่าหกตกหล่น คิดหมดแหละ เวลาเขาค้าขายนี้ แม้แต่ค่าแรงที่จะไปขนมา ค่าที่จะไปเสาะหามา ค่าโน่นค่านี้อะไรมา หามาแล้วเสร็จ ตอนซื้อนี้ ๑๐๐ แต่ว่าค่าโน่นค่านี้นับแล้ว มันลงทุน ๑๕๐ สมมุติว่ายังงั้น เสร็จแล้ว เวลาพ่อค้าเขาจะขายจริงๆ นี้ เขาจะไม่ขาย ๑๕๐ หรอก เขาจะต้องขายมากกว่า ๑๕๐ ใช่มั้ย

ขายมากกว่าทุนว่ายังงั้นเถอะ ค่าโสหุ้ย ค่าอะไรอื่นๆ รวมไปแล้ว ๑๕๐ เราจะต้องขายเกิน เมื่อคุณขายเกินไป ๑๗๐ ว่างั้น เกินมา ๒๐

เมื่อเกินมา ๒๐ นี้นะ คุณได้เงิน ๒๐ นี้มา เอาเงินจำนวนที่เกินนี้มาใช้ ใช้อะไรบ้าง

ใช้ในตัวเรา ก็ใช้กินใช้อยู่ให้ตัวเรามีแรงงาน มีร่างกาย มีความตั้งอยู่ได้ เมื่อเรากินเราใช้พอ เราก็เอาที่เหลือไปเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานให้ได้กินได้ใช้อีก

ทีนี้ ลูกหลานนี้ ได้กินได้ใช้ เลี้ยงลูก แล้วก็ฝึกหัด สร้างสรรให้เป็นคนขยัน เขาจะเป็นคนขึ้นมา มีกำลังงาน มีความสามารถ พอมีความสามารถเข้าก็จะขยันขึ้นมา เขาก็จะทำไ้โน่นเป็น ทำไ้นี้เป็น

เสร็จแล้ว คนนี้แหละ ลูกเรานี้แหละ จากเงินที่เอามากินนี้ มาเลี้ยง เลี้ยงเสร็จแล้ว เขาก็โต มีความสามารถ ได้เล่าได้เรียน ได้ศึกษาฝึกฝนเสร็จแล้ว เขาก็มาสร้างสรรให้สังคม เสียสละให้สังคม

เงิน ๒๐ บาทนี้ ก็ไม่เป็นบาป ฟังดีๆ นะ อันนี้เอาตมาไม่เคยอธิบายซ้อนให้ฟัง ๒๐ บาทนี้ เอามาเลี้ยงลูกเต่าเหล่าหลาน ไปเลี้ยงดูคนอื่น เสียสละ

เลี้ยงคนอื่นนั้น เขาก็เป็นคนดีขึ้นมา สร้างสรร แล้วก็ได้เสียสละมาก ไม่เป็นคนขี้โลก

ในระยะต้นๆ สอนไว้แล้วว่าจะต้องมาสร้างสร้างเสร็จแล้วเสียสละ สร้าง ๑๐๐ ขายต่ำกว่า ๑๐๐ อย่างนี้เป็นต้น คนนี้ก็ได้อบุญ เงิน ๒๐ บาทที่เกินมานี้แหละ เอามาสร้างสรรจริงๆ คนที่รับการสร้างสรร เกิดมาแล้วก็ทำประโยชน์ ทำคุณค่าให้สังคมได้อีกมากทีเดียว เป็นคนเสียสละ อย่างนี้เงิน ๒๐ ที่เอามาเกินนั้นก็ไม่ใช่บาป ยิ่งไปสร้างสรรได้คนดีมา ยิ่งไม่บาปเลย ยิ่งจะได้ประโยชน์ใช้สอยเป็นอัตราก้าวหน้า เป็นการสร้างสรรที่ใหญ่ขึ้น กว้างขึ้น โตขึ้น มากขึ้น

เหมือนอย่างชาวโศกเราเนี่ย เราค้าขาย ที่ร้านค้าเรา ร้านค้าขายของเนี่ย เอาเงินเกินมาบ้างเหมือนกัน เกินกว่า

ทูนบ้าง แต่เงินเกินกว่าทูนนั้น คนขายอยู่ที่ศาลาค้านี้ มีเงินเดือนหรือเปล่า รู้ไหม (เด็กๆ รู้ไหม) มีเงินเดือนไหม ไม่มีเลย เขาทำงานฟรี เงินที่เกินนั้น เกินจากราคาของ ที่ศาลาค้านี้ ไม่ได้เอาไปส่วนตัวเลย

เพราะฉะนั้น ที่นั่นไม่มีบาป สำหรับคนขาย และ เงินที่เกินมานั้นนะเอามาที่นี้ เอามารวมในชาวชุมชน ปฐมอโศกนี้ เอามาสร้างสรรค์ เอามาทำบุญจริงๆ แล้วเอามาสร้างสรรค์ ไม่มีของส่วนตัว ไม่มีใครเอาไปซื้อที่ออฟฟิศกิน เล่น หรือเอาไปบำเรอตนอะไร ไม่มี

เงินเหล่านั้นเอามาสร้างสรรค์สิ่งที่เป็นกุศล สิ่งที่เป็นประโยชน์โดยตรงอยู่แล้ว หรืออย่างน้อย เงินพวกนี้จะมาให้พวกเรานี้แหละ เราชาวนักเรียนนี้แหละ ได้ใช้ในที่ด้วย แม้เป็นค่าไฟ ค่าน้ำ ค่าอะไรอยู่ในนี้

พวกเราที่ใช้ ก็จ่าย ได้อาศัย และได้พัฒนาตนเอง ได้จริง เต็มโต ได้เรียนรู้ และจะเป็นคนดีที่จะไปเสียสละ สร้างสรร เงินนี้ก็ไม่ใช่เงินบาป เงินนี้เป็นเงินบุญ แต่ถ้า

พวกเราโตขึ้นไป เป็นคนขี้โลก เป็นคนขี้โกรธ ไปเอาเปรียบ
เอารัตสังคม เงินนี้ก็ไปสร้างคนบาป เงินนี้ก็เงินบาป

เพราะฉะนั้น พ่อแม่คนไหนก็แล้วแต่ มีลูก และก็ไป
ทำมาหากินได้เงินมาอย่างที่ว่านี่ เป็นเงินบาปมาก่อนเป็น
บุญ เราเอามาเลี้ยงลูก ให้เป็นลูกที่ดี มีความสามารถ และ
ก็ไปสร้างสรรค์ เสียสละ ไม่ไปโลภโมโทสัน เงินนั้นก็กลายเป็น
เป็นเงินบุญ

ถ้าเผื่อว่าเราเอาเงินบาปนี้แหละ เอาเงินเกินอย่างที่ว่า
นี่ เอาเปรียบเอารัตสังคมมานี้ เสร็จแล้วเอามาเลี้ยงลูก
ลูกเราก็กลายเป็นคนขี้โลก เป็นคนเอาเปรียบ ยิ่งโตขึ้น
ยิ่งมีเปรียบ ยิ่งเอาเปรียบ ยิ่งฉลาดเฉลียว ยิ่งกอบโกย
ยิ่งร่ำรวย มีหลาน หลานก็ยิ่งเอาไปเลี้ยงหลานๆ ที่เกิดมา
เป็นคนกอบโกย เป็นคนขี้โลกจัดเข้าไปอีก เงินนั้นเป็นเงิน
บาป แล้วก็เงินบาปซ้อนบาป บาปหนาๆ ขึ้นอีก

ฟังอาตมาพอเข้าใจแล้วนะ ทีนี้ถามว่าคนที่ เป็นพ่อ
แม่ หรือปู่ย่าก่อนนี้ แล้วมีลูกมีหลานออกมา เขาเอาเงิน
มาเลี้ยงลูก ลูกที่เขาเลี้ยงนี้ จะเป็นคนเจริญขึ้นหรือเสื่อม

เอาละ คำถามนี้ อาจจะยาก ถามใหม่ว่า เขาจะเป็นคนที่ได้ศึกษาเล่าเรียน โตขึ้นแล้วจะขี้โลกเพิ่มขึ้น หรือว่าเสียสละเพิ่มขึ้น

ส่วนมากขี้โลกเพิ่มขึ้น ลูกก็ขี้โลกเพิ่มขึ้น ลูกไปเลี้ยงลูกอีก คือหลานใช้ไหม หลานก็ขี้โลกเพิ่มขึ้น หลานมีลูกขึ้นไปอีกเป็นเหลน เหลนก็ขี้โลกเพิ่มขึ้น ก็เลยกลายเป็นบาป คุณบาปๆๆๆ เงินที่เป็นเงินต้นตอนนี้ไม่ได้ไปทำบุญ ทำแต่บาป คุณบาปๆๆๆ

คนเรามีบาป หรือมีบุญ คิดดูดีๆ ที่จะเลี้ยงลูก เลี้ยงหลาน ใครต่อใครนี้ให้เป็นคนไม่โลภ ลดความโลภ ไปเสียสละ ไปสร้างสรรค์ คนมาทำบุญที่นี้ ไว้ใจได้ เพราะเงินทำบุญที่นี้ จะไม่เอาไปเลี้ยงคนบาป เงินนี้แหละ จะไปเลี้ยงคน จะไปสร้างคนอย่างสำคัญ เพราะงั้น เงินที่ทำบุญมา เขาให้เราเอา ไปสร้างคนไม่ให้มีบาป ถ้าไปสร้างคนให้ขี้โลกขี้โกรธ เงินนั้นก็เงินบาปคุณเข้าไปเรื่อยๆ

เปลี่ยนเงินบาปเป็นเงินบุญ

ถ้าเผื่อว่า ใครมาทำบุญกับเรา และเราเอาเงินนี้มาสร้างสิ่งที่เป็นบุญ เป็นคนๆ ไปสร้างสรรค์ เสียสละได้มาก คนที่เสียสละมากเท่าไร? เงินนั้นยังเป็นบุญมาก เงิน ๑๐๐ จากคนทำบุญให้เรา เรามาสร้างคนที่เป็นคนเสียสละได้ถึง ๓ คน ๕ คน แหม เงินนี้ก็ไ้บุญมาก

เงิน ๑๐๐ เราเอามาสร้างคนเสียสละได้คนเดียว มันก็ไ้บุญแค่คนเดียว

ถ้าเอาเงินมา ๑๐๐ สร้างคนเสียสละได้ถึง ๕ คน มันก็ไ้บุญมหาศาล มันก็ไ้ถึง ๕ เท่า

เงิน ๑๐๐ เอามาสร้างคนเสียสละได้ ๑๐๐ คนเลย ยังมีบุญขึ้นไปอีก ๑๐๐ เท่า

เพราะฉะนั้น ใครที่รับบริจาคหรือรับส่วนจากคนนั้นคนนี้ จะให้ส่วนนั้นส่วนนี้มา และเอามาสร้างสรรค์ จะประกอบไปด้วยการสร้างดิน สร้างน้ำ

สร้างลม สร้างไฟ สร้างสถานที่ สร้างอาหาร สร้าง
การศึกษา สร้างความเป็นอยู่ สร้างสาธารณสุข
สร้างสรรอะไรก็แล้วแต่ ประกอบแล้ว รวมไปถึงแล้ว
มันก็มารวมลงที่คน เสนาสนะสถานที่อยู่ ก็ให้คน
นี้แหละได้เป็นอยู่เจริญ งอกงาม อาหารการกิน
อาหารสัปปายะ ที่จะให้คนได้กิน ได้บริโภค อุปโภค
บริโภค ก็เพื่อสร้างคนนี้แหละให้เกิดเจริญ บุคคลที่
เป็นเพื่อนฝูงกัน เป็นมิตรสหาย เป็นคนสัปปายะ
รวมกัน ก็ช่วยกันให้คนนี้แหละเจริญ ธรรมสัปปายะ
มีธัมมะ มีอะไรที่สอน ที่อบรม ที่แนะนำ ที่นำพากัน
ก็เพื่อคน ให้คนเจริญ

สรุปแล้ว รวมแล้ว อะไรก็แล้วแต่ จะเป็นเงิน
จะเป็นทอง หรือวัตถุข้าวของ จะเป็นเครื่องใช้
เครื่องกิน จะเป็นอะไรต่างๆ นานา รวมแล้วก็มา
เพื่อให้คนได้ใช้ ให้คนอาศัย คนได้ใช้ได้อาศัยแล้ว

เขาเอาไปทำไม และควรจะเป็นอะไร คนก็จะเป็นคนเจริญ ที่จะเป็นคนเสียสละ สร้างสรร นั้นแหละ เป็นเป้าหมายที่ประเสริฐ เป็นเป้าหมายที่ดั่งามที่สุด

ถ้าเชื่อว่าสังคมใด ครอบครัวใด ทำได้อย่างนี้แหละ จะไปหาอะไรก็แล้วแต่ จะไปสร้างอะไรก็แล้วแต่ ได้มาแล้วก็มาบำรุงคนนี้แหละ ให้เจริญ ให้เติบโตทางฝีมือและทางสมอง เพื่อที่จะสร้างสรรค์ แล้วก็เสียสละ อย่างนี้เป็นบุญ

แต่ถ้าเชื่อว่า คนสะสมอะไรหรือหาอะไรมาได้ มาอาศัยกิน อาศัยใช้แล้ว มาบำรุงคนให้คนเจริญเติบโตด้วยฝีมือ ความสามารถ และก็เจริญด้วยความเฉลียวฉลาด สมองดี เสร็จแล้วคนนี้ก็ไปกอบโกย ไปซื้อโลก เอาเปรียบ เอาไรต์ ไปทารุณโหดร้ายต่อสังคม เป็นคนอาฆาตเคียดแค้น ชี้อโงธ สิ่งที่เราหามาสิ่งที่เราได้มานั้นะ ล้วนแล้วแต่ไปก่อบาป สร้างบาป ไปทำให้สังคมเดือดร้อน ไปทำให้สังคมไม่มีความสุขทั้งนั้น อย่างนี้ก็เป็นบาป

ฟังดีๆ อาตมาอธิบายขยายความอันนี้แล้ว จะเห็นชัดว่า อะไรก็แล้วแต่ มันเกี่ยวข้องกับสังคมโลกทุกวันนี้จะสรุปแล้ว มันมารวมลงที่ตรงนี้มาสร้างคน ให้คนได้อาศัยแล้วคนจะเจริญหรือเสื่อม

คนจนที่น่ากราบนำเคารพ

ทีนี้ เราเข้าใจธรรมะไม่ได้ เราเห็นคนรวยเงินทอง กอบโกยเป็นของตัวของตนมากๆ เอาเปรียบเอารััดได้มากๆ เป็นคนเจริญ คนเรามักเข้าใจผิด เห็นว่าคนที่เจริญงอกงามนี้ จะต้องร่ำรวย จะต้องหรูหรา เสื้อผ้าหน้าแพรแต่งตัวหรูหรา มีเครื่องใช้ไม้สอยอะไรต่ออะไรประดับประดา ไปโน่นไปนี่ เชื่อง รวย จ่ายเงินเป็นเบี้ยเลย เป็นคนเจริญ นั่นเป็นความเห็นผิด

ความจริงพวกเขาไม่ใช่คนที่น่าเคารพเลย

คนที่ไม่มีเงินไม่มีทอง แต่เจริญ แต่ขยัน
หมั่นเพียร มีความสามารถ มีความรู้ ขยัน สร้างสรร
ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติอยู่ แล้วตนเองก็ไม่ได้
สะสมกอบโกย เป็นคนไม่มี ไม่สะสม เป็นคนจน
กระทั่งจนอย่างพระหรือสมณะนี้ ทำงานอยู่กับ
สังคม ไม่มีเงินทองของตนเองเลย จนกระทั่งตาย
จนแก่จนเฒ่า ไม่มีเงินสักบาท แม้ไม่เป็นพระแม้
เป็นฆราวาสก็ตาม ขยันหมั่นเพียร เจริญฉลาด
ช่วยเหลือเพื่อฟายสังคมมนุษยชาติอยู่อย่างนี้
ตัวเองไม่มีเงินสักบาทจนตาย น่ากราบน่าเคารพ
ใหม่นี้ ไม่มีสตางค์นะเป็นคนจนนะ เป็นคนกระจอก
นะ อาจจะนุ่งผ้าขาดๆ ปะๆ อาจจะไม่มีอะไรร้าย
จริงๆ นะ ฟังดีๆ นะ เราจะเห็นชัดเจนว่าคนเหล่านี้
แหละคือคนเหนือธรรมดาที่น่ากราบน่าเคารพ

คนรวยคือคนขี้โลก

พวกเรา呢 เด็กที่ มาเรียนที่นี้แล้ว จะไม่เหมือนที่อื่น ที่ไปเรียนทางโลก ทางโลกเขาไม่อบรมมากหรอก เขาสอนแต่ความรู้ สอนแต่ความฉลาด สอนแต่ความสามารถ มีฝีมือทำอะไรให้เก่งๆ เพื่อจะได้เป็นคนฉลาด เป็นคนเก่ง จะได้ทำงานสูงๆ และได้เงินมามากๆ กอบโกยมักมาก โกงได้มาหลายๆ จะได้ไปเอาเปรียบได้มากๆ และจะได้รวยๆ ไข้ใหม่ ทางโลกเขาสอนกันอยู่อย่างนี้ เขาไม่ได้มาบอกอย่างที่ว่ามาบอก โรงเรียนทางโลกจะไม่เหมือนที่นี้

พูดก็พูดเถอะ พ่อแม่พี่น้องเราก็ดูไม่ใช่ที่จะเป็นนักธรรมะ ทำงานเพื่อเสียสละหรือสร้างสรรค์ พวกเราก็ดูขี้โลกเหมือนกัน พ่อแม่ขี้โลกอยู่เหมือนกันไข้ใหม่ จะขี้โลกมากหรือน้อยเท่านั้นแหละ ยิ่งเราเห็นพ่อแม่รวยขึ้นๆ ขี้โลกมากขึ้น

ถึงรวยขึ้นๆ ขยันยังงี้ก็แล้วแต่เถอะ ขยันเสร็จแล้ว ถ้าดีก็มีเสียสละ ขยันแล้วก็เสียสละ ง่ายออกไปให้ออกไป

มันจะไปรวยได้ยังไง คนนะใช้ใหม่ สร้างสรรได้มาก
เท่าไร? ก็ให้ไปมากๆ ไม่เอาไว้มาก มันจะรวยได้ยังไง ไม่
รวยหรอก

เพราะฉะนั้น คนรวยคือคนเอาไว้มากๆ ไม่ให้คนอื่น
ให้คนอื่นไป ประเดี้ยวก็หมด เดี้ยวก็พร่อง ก็เลยไม่ให้ มีแต่
เอาไว้ ลงบัญชีไว้ สะสมไว้ มันก็รวย ชี้โลกหวังเห็นเอาไว้
มากๆ มันก็รวย

เด็กๆ ที่เกิดมาก็จะเห็นอย่างนี้มาตลอดตาย ความ
สำนึกหรือความคิดทั้งโลก ก็เห็นว่าอย่างนี้แหละคือความ
ดี ไม่ใช่เฉพาะพ่อแม่เราใช้ใหม่ พวกเขาก็จะเป็นอย่างนั้น
ปุถุชนจะเป็นอย่างนั้นนะ มองเห็นว่าเราต้องกอบโกย ต้อง
สะสมให้ได้มามากๆ อย่างนี้แหละ คนธรรมดาต้องเป็น
อย่างนี้แหละ

ทำอย่างไรจึงจะเป็นคนมีคุณค่า

แต่เมื่อมาทางทิศที่เป็นธรรมแท้ๆ มาเรียนจริงๆ อาตมาพามาเรียนจริงๆ ตามที่พระพุทธเจ้าสอน จะไม่เป็น อย่างนั้นหรอก คนประเสริฐ ไม่ใช่คนอย่างนั้น คนที่มีบุญ คนที่มีกุศล คนที่มีคุณค่าแท้ๆ ไม่เป็นอย่างนั้น

คนที่มีบุญ มีคุณค่า คือคนที่ได้ให้เขา ได้เสียสละ อย่างที่อาตมายกตัวอย่างตอนต้นแล้วว่า ของนี้ ถ้าเรา สร้างขึ้นมาด้วยทุน ๑๐๐ เราให้เขาไป อย่าไปแลกคืนมา อย่าไปขาย อย่ารับมาเกินทุน ขายให้ต่ำกว่าทุน เราจึงจะมี บุญ เราถึงจะได้กำไร เป็นคนมีประโยชน์ เป็นคนมีคุณค่า

ฟังไหวไหมนี้ หัวหมุนไหม เด็ๆ ฟังแล้วหัวหมุนไหม เข้าใจชัดไหมนะ ที่นี้จะสอนอย่างนี้เป็นสำคัญ เพราะฉะนั้น มาอยู่ที่นี้จะไม่เหมือนอยู่ทางโลกๆ ที่เดี๋ยวก็จะปล่อยให้วิ่ง เตียวกระโดดโลดเต้น อยากได้อะไรก็ต้องเอามาสนใจ และมันก็จะทะลอะ มันกลายเป็นเรื่องเห็นแก่ตัว ได้มาบำเรอ ตัวมันตลอด ก็ชินชี่ ก็ยิ่งสะสมกิเลส ตามใจตัวเอง อะไรก็

อยากได้มากๆ ฉันทอยากเต็นอยากติด อยากเล่น ไม่อยากทำงาน ชี้เกียด อยากจะหกคะเมนตีลังกา เสียเวลาเปล่าๆ อยากจะกิน อยากจะดื่ม อยากอะไรก็แล้วแต่ ที่หลงว่ามันเป็นความสุข เป็นความอร่อย เป็นความบำเรอตน เราก็คิดแต่จะเป็นอย่างนั้นไป กิเลสมันพาเป็นอย่างนั้น

ที่นี้ อาตมาพยายามสอนให้ลดกิเลสพวกนี้ หยุุดมันเอาไว้ ลดมันลง กิเลสนี้ไม่ใช่ตัวจริงหรือ เราลองลด ลองฆ่าดูเหอะ มันตายแล้ว เรายิ่งเจริญ

กิเลสยังมีในตัวเรามาก เรายิ่งเสื่อม เรายิ่งบาป ถ้าลดกิเลสได้นี้ เรายิ่งเจริญ เรายิ่งเป็นสุข ยิ่งงอกงาม ยิ่งมีบุญ นี่ก็ค่อยๆ เรียนไป ที่นี้จะเรียนไปอย่างไร

เราเอื้อมมาถึงเด็กๆ สอนเด็กๆ ด้วย จะได้เป็น ตระกูลอโศก เป็นลูกพระพุทธเจ้าแท้ๆ มีความรู้ มีความเห็น มีความจริง เป็นอย่างที่ว่าอาตมาอธิบายนี้ ได้มาเป็นคนเสียสละ เป็นคนขยันหมั่นเพียร สร้างสรร เป็นคนไม่เห็นแก่ตัว เป็นคนไม่ชี้โกรธ เบิกบาน แจ่มใส

วิธีสร้างความงาม

ใครซี้โกรธบ่อยๆ คือ สร้างความไม่งามให้แก่ตัวเอง
คนซี้โกรธ วันๆ นั่งหน้านิ่งคิ้วขมวด ขัดเคืองคนนี้
อึดอัดคนนั้น ใครพูดอย่างนี้ไม่ถูกหู ใครทำอย่างนี้ก็ไม่ถูก
ลูกกะตา หน้าเขียว หน้างอ อยากรจะเป็นอย่างนั้นหรือ
มันทุกข์จะตายนะ คนเป็นอย่างนั้นนะ ทุกข์ นอกจากทุกข์
แล้ว ยังไม่สวย ไม่หล่อด้วย

ไม่เชื่อเวลาหน้าเขียวหน้างอ เอากระจกมาส่องดูซิ
เหมือนจวักใช้ใหม่ ต่อให้กลมเป็นพระจันทร์ เป็นหน้ารูปไข่
หน้าสวยยังกะนางงามโลกเลยก็ตาม ถ้าทำหน้าเขียว หน้า
หงิกอย่างนี้ มันไม่มีทางงามไปได้ คนซี้โกรธไม่มีทางงาม
หรอก ไม่ต้องพิสูจน์มาก หลักพิสูจน์แค่นี้ก็เห็นได้

ใครยังซี้โกรธบ่อยๆ นั่นคือสร้างความไม่งามให้
ตัวเอง คนที่โกรธบ่อยๆ ไม่งามหรอก ถ้าใครอยากงามแล้ว
อย่าซี้โกรธ เกิดอาการโกรธ อาการไม่สบายใจเมื่อไหร่
หยุดทันที หยุดได้เมื่อไหร่ งามเมื่อนั้น หยุดเมื่อไหร่ สวย

เมื่อนั้น ไม่ว่าจะเป็นคนพินหลอ เป็นคนผิวดำ จมูกบี้ ต่อให้
ตาบอดก็ตาม ก็ยังงาม หยุดโกรธเมื่อไหร่ เมื่อนั้นงาม
ตามธรรมชาติของเราละ ตามบุญบารมี บุญทำกรรมแต่ง

คนที่เบิกบาน แจ่มใส แม้เราจะผิวดำ เราจะหน้า
ไม่ได้รูปไข่ ไม่ได้เป็นพระจันทร์ ไม่ได้สัดส่วนก็ตาม ถ้าคน
เบิกบานแจ่มใส มันก็ยังน่าดูน่ารัก

คนไหนจะหน้างามนี้ มันสั่งสมไปชาติหน้า ชาติหน้า
ยิ่งจะงาม ใครอยากชี้เหร่ ใครอยากจะไม่งาม ไม่สวยนะ
หัดโกรธไปเรื่อยๆ ใครอยากไม่สวย หัดไว้ตั้งแต่ชาตินี้ ชาติ
หน้าก็ยิ่งจะไม่งาม สั่งสมไปอีกหลายๆ ชาติ ยิ่งจะไม่งาม

ชาตินี้หงิกเท่านี้ ชาติหน้าหงิกอีกเท่านี้ อีกสามชาติ
หงิกไปอีก ยิ่งกว่านี้อีก ยิ่งจะไม่งาม นี่เรื่องจริงนะ ไม่ใช่
เอาตมาพูดเล่น หัดเดี๋ยวนี้ก็ได้เดี๋ยวนี้ หัดไปซิ ตั้งแต่เด็กๆ
นี่ รับรองหงิกไปเรื่อยๆ นะ รับรองอายุแก่ๆ หน้อย มหา
หงิกเลย เป็นเดี๋ยวนี้เลย ไม่ต้องรอชาติหน้าหรอก ทำไปซิ
หัดไป ไม่รู้เอาตมาจะทำไม่เก่งเท่าคุณก็ได้ คุณอาจทำหงิก
เก่งกว่าเอาตมาก็ได้ นี่เรื่องจริงนะ ไม่ใช่พูดเล่นๆ

เพราะฉะนั้น เราอย่าไปหัดโกรธเลย มันไม่สบายใจ และมันก็สั่งสมกิเลส และเราก็อยู่กับหมู่ไม่พาสูก คนขี้โกรธใครอยากเข้าใกล้ คนขี้โลภก็ไม่มีใครอยากเข้าใกล้ ถ้าเราไม่ขี้โลภไม่เห็นแก่ตัวเกื้อกูลช่วยเหลือเพื่อพ่าย ช่วยเอ็นดู เพื่อแผ่อยู่เรื่อยเลย ไม่เอาของใคร มีแต่จะสร้างสรรค์ให้แก่เขานี้แหละ ใครก็อยากเข้าใกล้ ใครก็อยากฟังพา ใครก็รัก ใครก็เอ็นดู

คนไม่โกรธนี้ มีแต่ใจเย็น ใจดี มีแต่ความไม่โลภ สร้างสรรขยันเพียร ช่วยเหลือเพื่อพ่าย เกื้อกูลโอบอ้อม ใครก็อยากจะทำเข้าใกล้ ใครก็อยากรัก ใครก็อยากเอ็นดู อาตมาพูดผิดหรือเปล่า ไม่ผิด เพราะฉะนั้น ทำเอา ทำเอาอย่างที่ทำมาพูดนี้แหละ ต้องฝึกฝนจริงๆ

อัตตามานะ และการลดตัวตน

มาที่นี้แล้ว ควบคุมเรื่องกิริยามารยาท ควบคุมเรื่องชีวิต ไม่ใช่ประเดี๋ยวก็หัดโกรธ ประเดี๋ยวก็อยากบำเรอตัวเอง ประเดี๋ยวก็อยากเล่นตามใจตัวเอง ประเดี๋ยวก็อยากโน่นอยากนี่ ที่นี้เราต้องตีกรอบมากหน่อย เพื่อไม่ให้เกิดกิเลสตามใจตนเอง ที่เขาเรียกว่า อัตตามานะ มีอัตตามีตัวกู กูจะเอาตามใจตัวกู ยิ่งไงๆ ก็จะทำอย่างตัวกู เป็นกิเลสอยู่อย่างนั้นแหละ

ใครไม่มีตัวกู ไม่เอาตามใจกู ใครเขามีอะไรก็ช่วยเขาตามใจเขา แต่ไม่ใช่ตามใจตะพึด ถ้าไปตามใจคนอื่น โดยที่ไม่มีปัญญา ก็ทำให้คนอื่นเขาเลวลงได้ แต่อย่างน้อย ถ้าเราไม่ตามใจตัวเอง เราตามใจคนอื่น เราก็ได้ลดกิเลส อัตตาตัวเราเข้าไปแล้วทันที แม้เราจะตามใจเขา และเขาก็เป็นคนไปทำผิด เราก็ได้ละตัวเรา แต่เราโง่ เรามีส่วนบาปตรงที่ไปตามใจเขา แล้วให้เขาไปทำบาป เหมือนตัวอย่างเมื่อกี้ที่อธิบายแล้ว เราหาเงินมา ได้เงินมา เอา

เงินส่วนเกินมาเลี้ยงคน พอคนนี้เจริญแล้วเป็นคนเสียสละ เงินนี้ก็บุญ ถ้าได้เงินเกินมา เอาเงินนี้ไปเลี้ยงคน คนไม่ทำงาน ไม่เสียสละ ไปซื้อโลก ไปซื้อโกรธ ไปทำลายสังคมบ้าง คนนี้ก็ทำเงินนี้ให้เป็นเงินบาป

ก็คล้ายๆ กันนะ เราช่วยเหลือคนนี้ เราไปตามใจเขา พอตามใจเขาแล้ว เขาก็ไปทำบาป เขาไปทำชั่ว มันก็ไม่ดี มันก็บาป แต่ถ้าเราตามใจเขาแล้ว เขาเจริญขึ้น เขาดีขึ้น อย่างนี้เป็นบุญ

การตามใจคนอื่น ก็จะต้องตามใจอย่างมีปัญญา ไม่ใช่ตามใจให้เขาทำชั่วมากขึ้น เพราะฉะนั้น ที่นี้จึงไม่ตามใจพวกเรา ไม่ได้ตามใจพวกเรา เพราะพอตามใจ พอให้อย่างนี้แล้ว เราก็มุ่งทำสิ่งที่ไม่ดี ไปทำสิ่งที่มันไม่เจริญ ที่นี้ก็จะห้าม ที่นี้ก็จะกั้นไว้ ทางโลกเขาไม่เอาภาระเรื่องนี้ มากหรอก โรงเรียนเขาเน้นสอนวิชาการ เขาไม่เอาภาระเท่าที่นี้ ที่นี้จะเน้นเรื่องคุณธรรม จะเน้นไม่ให้เกิด อะไรที่ไม่ดี เราไม่เอา เราพยายามที่จะให้พวกเราได้ฝึกฝนอบรมไปในทางที่ดี

เพราะฉะนั้น คนที่มาเข้าโรงเรียนที่นี่ได้ ต้องอดทนมากกว่าคนข้างนอกนะ ข้างนอกเขาตามใจ เราทำชั่วทำอะไรตามใจ เป็นตัวกูของกู เป็นอัตตา เป็นกิเลสมากๆ เสริมกิเลสมาก โรงเรียนข้างนอก แต่โรงเรียนเราที่นี่ เราเน้นที่จิตใจ เน้นคุณภาพ คุณธรรม เน้นคุณภาพในทางคุณธรรมนี้มากกว่า

เป้าหมายสำคัญเรื่องนี้แหละ เราจะสอนไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ ให้มีแต่ความขยันหมั่นเพียร มีความสามารถในการเรียนรู้วิชาการ เรียนรู้เรื่องงานสร้างสรรค์เรื่องนั้นเรื่องนี้ เราก็บอกสอน ไม่ใช่ไม่สอน ไม่ว่าจะป็นนักเรียนหรือผู้ใหญ่ ที่นี่สอนทั้งนั้นแหละ จะเข้าห้องเรียน เป็นรูปแบบของโรงเรียน เป็นระบบแบบนี้ เราก็บอกเหมือนข้างนอกสอนแต่จะไม่เหมือนกับทางโลก

บางคนเรียนมาตั้ง ๖ ปี แล้ว จบ ป.๖ มา มาเรียนต่อที่นี่ โอ้โฮ โรงเรียนที่นี่ ทำไมไม่เหมือนโรงเรียนที่โน่นเลยที่โน่น อยากจะเด่น อยากจะดีด อยากจะโน่น อยากจะนี่อะไรก็ได้ตามใจ ที่นี่ไม่ตามใจจริงๆ นะ มันต่างกันตรงนี้

เพราะฉะนั้น เราจะรู้สึกเหมือนถูกบังคับ รู้สึกเหมือนกับ
ถูกตีเข้ากรอบ ก็เลยอึดอัดขัดเคือง จึงบอกให้รู้ตัว

ที่นี้ไม่ได้เจตนาร้ายหรือก ที่ให้เข้ากรอบ ให้
พยายามฝึกฝนให้เป็นอย่างนี้ๆ อยู่นี้ก็เพื่ออบรม
ฝึกฝน ให้เราเป็นคนมีบุญในอนาคต เป็นคน
ประเสริฐ เป็นคนเจริญ จะได้เสียสละสร้างสรรค์
เป็นกำลังของประเทศ เป็นกำลังของโลก เป็นคนมี
คุณภาพ มีคุณธรรม เป็นคนขยันหมั่นเพียร มี
ความสามารถ สร้างสรรอย่างเสียสละ ไม่ใช่
สร้างสรรค์อย่างกอบโกย อย่างเอาเปรียบเอารััด

โลกนี้เดือดร้อนเพราะคนสร้างสรรค์เหมือนกัน แต่
เขาเรียนสร้างสรรค์แล้ว เขาเอาไปแลกกลับคืนมาอย่าง
ซีโลก หรือมีวิธีการที่จะซีโลกอย่างซับซ้อนนะ ซับซ้อนเพื่อ
ตัวเองจะได้เปรียบมากๆ โลกถึงเดือดร้อน

มัชฌิมาปฏิปทาเพื่อเป็นคนเหนือธรรมดา

เราสอนให้เขาสร้างสรรค์ ให้เรียนสร้างสรรค์เหมือนกัน ซึ่งสัดส่วนที่จะพอเหมาะพอดีนี้ พระอารีย์เจ้าศึกษาฝึกฝนแล้ว จะเข้าใจอันนี้แหละสำคัญที่สุด สำคัญสูงสุดไปเรื่อยๆ

ตัวเราก็ทำความสมเหมาะสมควรหรือพอเหมาะพอดีให้แก่เราทั้งกายและใจ เราทำกับคนอื่น ก็ประมาณองค์ประกอบที่จะประสมประสาน ที่จะเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันอย่างพอเหมาะพอสม ตลอดเวลาเลย คนไหนจะต้องถูกขัดเกลาก็ขัดเกล้า คนไหนขาดก็เสริมให้ คนไหนมากไปก็ตัดออก คนไหนน้อยไปก็เสริมสานเสริมสร้าง เพื่อเกื้อกูลกันตลอดเวลาเลย แล้วจะเกิดความอยู่พอเหมาะพอดีลงตัวได้สมดุล

การสมดุลที่สุด คือ การสมบูรณ์ที่สุด ซึ่งมาก เหลี่ยม มากองค์ประกอบ มากทีเดียว ยิ่งเป็น

นามธรรม ยิ่งเป็นจิตวิญญาณ เป็นอารมณ์ เป็น
การรู้สึกนึกคิด ยิ่งมีรายละเอียดมาก

การเรียนรู้ธรรมของพระพุทธเจ้า มัชฌิมา-
ปฏิปทา หรือความสมดุลที่สมบูรณ์นี้แหละ เป็น
เรื่องสุดยอด เรียกว่ามัชฌิมาปฏิปทา เป็นเรื่องใหญ่
ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ แต่คนเราเข้าใจไม่ละเอียด ไม่ลึกซึ้ง
ไม่ซับซ้อนมากพอ ก็เลยทำไม่ค่อยถูก แต่ถ้าใคร
เรียนรู้ดีๆ จริงๆ แล้ว อันนี้แหละเป็นเรื่องสำคัญ

สมณะโพธิรักษ์

หนังสือ *เกิดมาชาตินี้*

หน้า ๘๐-๘๑

“อื่น” คือ “แตกต่างกันชนิดคนละโลก” นี้
ไม่ว่าจะเป็น “ความรู้” ก็แตกต่างกันคนละจั่ว
จะเป็น “ความจริง” ก็แตกต่างกันคนละจั่ว
หรือจะเป็น “ธรรม” ก็แตกต่างกันคนละโลก
“โลกุตระ” มีภาวะที่แตกต่างไปจาก
สามัญคน “โลกียะ” เคยมีกันมาเป็นธรรมดาปกติ
แต่... “โลกุตระ” นี้ มันก็กลับกลายเป็น “อื่น” ไปเลย
มันแตกต่างกันชนิด “ทวนกระแส (ปฏิโลตติง) โลกียะ”
ที่กลับหัวกลับหาง
แยกโลกไปคนละโลกที่เดี๋ยว

อาการโหล อาการโกรธ อาการหลง
นี้เป็นตระกูลใหญ่เลย
เป็นรากเหง้าของกิเลสใหญ่
อ่านมันให้ออกจริงๆ
อ่านแล้วก็หัดลด หัดหาเหตุผล
ไปโกรธทำไม ไปโหลทำไม

แต่ถ้าเราอยากจะสร้างสรรค์
อยากจะกอบจะก่อ จะทำสิ่งที่ดีงาม
อยากจะขยันหมั่นเพียรอะไรก็ทำเถอะ อย่างนั้นนะ
อาการขยัน อาการที่รักดี
ที่จะสร้างสรรค์ กอบก่ออะไรนี้
เป็นความดี เป็นความประเสริฐของมนุษย์

สมณะโพธิรักษ์
วันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๓๕
ณ พุทธสถานปฐมอโศก

ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงเที่ยวจาริกไป
เพื่อประโยชน์แก่ชนเป็นอันมาก
เพื่อความสุขแก่ชนเป็นอันมาก
เพื่ออนุเคราะห์สัตว์โลก
เพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อความสุข
แก่เทพดาและมนุษย์ทั้งหลาย
แต่อย่าได้ไปทางเดียวกันสองรูป
เธอทั้งหลายจงแสดงธรรมงามในเบื้องต้น
งามในท่ามกลาง งามในที่สุด
จงประกาศพรหมจรรย์พร้อมทั้งอรรถ
พร้อมทั้งพยัญชนะ บริสุทธิ์บริบูรณ์สิ้นเชิง
ในโลกนี้
สัตว์พวกนี้ที่มีกิเลสเพียงดังธูลีในจักขุเบาบางยังมีอยู่
เพราะไม่ได้ฟังธรรม สัตว์พวกนั้นจึงเสื่อมเสียไป
ผู้ที่รู้ทั่วถึงธรรมได้ยังจักมี

พุทธพจน์

พระไตรปิฎก ฉบับหลวง (ภาษาไทย) เล่ม ๑๐ ข้อ ๕๑